

δη δὲν εἶχε ἄλογο, νὰ τὴ συνοδεύουν ὡς ἓνα ἄλλο φρούριο, τὸ ὅποιο ἀπεῖχε πέντε μίλια ἀπὸ κεῖ καὶ σὺ τὸ ὅποιο θάβρισκε κάθε περιποίησι καὶ ζῶο γιὰ νὰ φράσῃ στὴν Ἀλγύνα.

Ἡ Ἀγνολέλλα δέχτηκε κ' ἔτσι, κοντὰ τὸ μεσημέρι, ἔφτασαν στὸ φρούριον αὐτὸ, στὸ ὅποιο ἦταν διοικητὴς ἓνας γενναῖος εὐπατριδὴς, ὀνομαζόμενος Λέλλο. Ὁ Λέλλο καὶ ἡ σύζυγός του δέχτηκαν τὴν Ἀγνολέλλα μὲ καλωσύνην στὸ σπίτι τους. Τότε ἡ νέα ξεθάφτηκε καὶ τοὺς διηγήθηκε ὅλη τῆς τὴν περιπέτεια καὶ τὸν χαμὸ τοῦ Πέτρου. Ὁ Λέλλο, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε φίλος τοῦ ἀγαπημένου τῆς Ἀγνολέλλας, λυτήθηκε πολὺ, μαθαίνοντας τὶ εἶχε συμβεῖ στὸν Πέτρο Βοσκωμίτζι. Τί μπορούσε ὅμως νὰ κάνει περὶ γιὰ τὸ χαμένο φίλον του, τὸν ὁποῖο θεωροῦσαν νεκρὸ; Ὑποσχέθηκαν λοιπὸν στὴν Ἀγνολέλλα νὰ τὴν κρατήσουν αὐτὴ τους ὅσων νὰ βροῦν ἀσφαλῆς μέσον γιὰ νὰ τὴν στείλουν στὴ Ρώμην.

Ἄς ἐπιανεῖθουμε τώρα στὸν Πέτρο Βοσκωμίτζι. Ὅπως εἶδαμε παραπάνω, ὁ ἀτυχὸς νέος μόλις γύγισσε, ἔδωσε τὸ ἄλογό του οὐ μὴ βαλανιδιά κ' ἀνέβρισε ἐπάνω σ' αὐτὴ γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπ' τὰ θηρία τοῦ δάσους.

Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ἐνὸς τὰ μάτια του σφαλοῦσαν ἀπὸ τὴ νύκτα, εἶδε ἔξωθεν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ χαμῆα εἰκοσιὰ λίκους νὰ τριγυρίζουν τὸ δέντρο, πάνω στὸ ὅποιο βροιάζον καὶ νὰ τρυμίζονταν νὰ ἐπιπεθοῦν ἐναντίον τοῦ ἄλόγου του.

Τὸ δούτηχο ζῶο κυπάλλετο τὸν τρομερὸ κίνδυνον καὶ χρομέτιζε ἄγρια, ζήτησας νὰ σπάσῃ τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὅποιο ἦταν δεμένο. Μὰ τὸ σχοινὶ ἦταν γερό καὶ σὲ μὴ σαγῆθι οἱ λίκους ρίχτηκαν μὲ οὐρλιαχτὰ ἐναντίον του. Τὸ κακότιχο ζῶο ἰσπερασίστηκε τὸν ἑαυτὸ του γιὰ πολλὴ ὥρα μὲ θαυμασιὰς καὶ κλοπιμαῖες, μὰ κατεβλήθη ἐπὶ τέλους καὶ κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς λίκους, οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ κοντὰ τὸ ξημέρωμα, ἀφίνοντας πίσω τὰ γυνῖα κόκαλα τοῦ ἄλόγου!

Ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος παρέστη ἄφρονος μάρτυς τῆς τρομερῆς αὐτῆς σκηνῆς, ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ ὑπομείνῃ περισσότερο τὸ κρῖον, κατέβρισε ἀπὸ τὸ δέντρο τὸ προῖ μὲ χίλιες προφυλάξεις καὶ διευτύχη πρὸς ἓνα μέρος, ὅπου εἶχε δεῖ τὴ νύκτα μὴ μεγάλη φωτιὰ ἀναμμένη.

Ἐκεῖ βόηκε μερικὸς τσιπανῆδες, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσαν νὰ φράξῃ καὶ τὸν ἔβαλαν κοντὰ στὴ φωτιὰ νὰ ζεσταθῇ, συγκινήθηκαν ἀπ' τὴν περιπετειώδη ἱστορία του καὶ ἀνέλαθαν νὰ τὸν οδηγήσουν σ' ἓνα γειτονικὸ πύργον, ποῦ δὲν ἦταν ἄλλως ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Λέλλου.

Ὁ Πέτρος, φτάνοντας ἐκεῖ, ζήτησε νὰ παρουσιάσῃ ἀμέσως στὸν πυργωδεσπότη, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κἀμουν ἔφρινα στὸ δάσος γιὰ τὴν ἀνέφερα τῆς ἀγαπημένης του, τὴν ὁποία δὲν φανταζόταν ποτε πὼς θάβρισκε σὴν καὶ ἰδραθὴ κοντὰ στὴ γυναικὰ τοῦ φίλου του.

Ὁ Λέλλο, μόλις εἶδε τὰ ἀγκαλιόμαστα, τὰ δάξτρα καὶ τὰ φίλῃ τὸν δούεραστὸν, ποῦ πέρασαν ἀπὸ τόσο μεγάλους κινδύνους, ἀποφάσισε νὰ τοὺς παντρεύῃ, ἔτσι καὶ παρὰ τὴ θέρμη τὸν γονεῖων τοῦ Πέτρου. Ἐγινε μάλιστα ὁ ἴδιος ἀντόχος των.

Ἐποῦρα δὲ ἀπὸ λίγες μέρες, παρέλαθε μετὰ τῆς σιζύγου του τὸ ζεύγος τὸν νεονίκων καὶ τοὺς συνόδευε ὡς τὴ Ρώμην, ὅπου οἱ γονεῖς τοῦ Πέτρου τοὺς δέχτηκαν μὲ ἀνείπτυχον χαρὰ, γιὰ τὸν τοὺς θεωροῦσαν χαμένους κ' ἀνεγνώρισαν τὸ γάμο τους.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ ληθηρία εἶνε στὴ γυναικὰ φυσικὸ προτέρημα.
Τίποτε δὲν μᾶς ἀρπιάζει περισσότερο, ὅσο τὸ πρόσωπο ποῦ ἐπιψυμε ν' ἀγαποῦμε.
Ὁ ἀμαθὴς ἄνθρωπος εἶνε μηχανὴ ποῦ βροιάκεται στὰ χέρια αὐτῶν ποῦ τὴ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὰ συμφέροντά της. Λαμνεναί
Τὸ μεγαλύτερον ἀγαθὸ δὲν ἔγκειται στὴν ἐξουσία, ἀλλὰ στὴν ἐλευθερία. Ρουσσὸ
Ἡ φράσι παρακινεῖ τὴ γυναικὰ νὰ εἶνε ὄραια ἂν μπορεῖ καὶ ἀρνημὴ ἂν θέλει, ἀλλὰ τὴν ἰσχυροῦσιν νὰ εἶνε εὐθύλητη.
Μ π ω μ α ρ σ α ἰ
Τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα εἶνε σκαλοπάτι, ἀπ' ὅπου ἀνεβαίνουμε στὴν ἀλήθεια. Οὐ γ κ ὄ
Τὸ μέλλον μᾶς κρῖνει, ὅπως κρῖνουμε καὶ μεῖς τὸ παρελθόν.
Ρενάν
Τὸ ταλέντο εἶνε τέχνη ἀνάμικτη μὲ βίαινευσι.
Ριβαρόδλ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Ἔνας βασιλεὺς καλὴκαρδὸς καὶ κοσμαγάπητος. Ἡ περιέργεια τοῦ μικροῦ χωριάτη. Ὁ ἀμπάρμακός. Ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ ἀγύκευδ. Καὶ λιγὰκι ἄθρησκῆς. Ὁ καπνοπρηνεὺς τῆς Βασιλικῆς οἰκεγενείας. Τὸ πριγκιπικὸ δῶρο, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου Ζ', τὸν πατέρα τοῦ σημερινοῦ, διηγούνται ὅτι ἦταν πολὺ ἀνοητόκαρδὸς ἄνθρωπος καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς ἰπποδῶρους.

Μιά μέρα, κάποιος μικρὸς χωριάτης, ἔκαμε δρόμον δεκαπέντε περίπου χιλιόμετρον γιὰ νὰ δῆ τὸν βασιλέα, γιὰ τὸν ὅποιο εἶχε ἀκούσει τόσα καλὰ λόγια ἀπὸ τοὺς σιναυπλέους του.

Ὅταν ἔφτασε τέλος στὸ μέρος ἀπ' ὅπου τοῦ εἶχαν πει πὼς θὰ φανόυσε ὁ βασιλεὺς, κἀθησε καὶ περιέμενε. Ὁ βασιλεὺς ὅμως δὲν φανόταν κ' ὁ μικρὸς ἠσπασαχέτουσε.

Ἐπὶ τέλους εἶδε νὰ περῆν ἀπ' τὸ δρόμον ἓνας χοντρὸς κύριος, μὲ ἀπλὸ παρουσιαστικὸ, ποῦ ἔμοιαζε σὰν χωριάτης.

— Δὲν μοῦ λές, ματάκια, τί ὄρα εἶνε; τοῦ εἶπε ὁ μικρὸς χωριάτης. Περιμένω τόση ὥρα νὰ ἰδῶ τὸ βασιλεῖα, ἀλλ' αὐτὸς ὁ βλοημένος δὲν φάνηκε ἀκόμα.

— Ἀλήθεια; ἀπάντησε ὁ ἀμπάρμακός. Γι' αὐτὸ κἀθησα δὴ περῶ; Χαρὰ στὸ κορυφίον σου!...

Καί, δίνοντας στὸ μικρὸ ἓνα νόμισμα, πρόσθεσε:

— Πάρτω αὐτὸ γιὰ τὸν κόπο ποῦ σ' ἔβαλα νὰ μὲ περιμένῃς καὶ πῆγαινε γρήγορα στὸ σπίτι σου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεῖας!...

Ἄλλοτε πάλιν ὅταν ὁ Ἐδουάρδος ἦταν διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου, ἔκανε μιά μέρα περίπατο μόνος του μὲ τ' ἀμάξι του. Καθὼς πῆγαινε στὸ δρόμον, συνάντησε μιά γοργὴ ποῦ βαστοῦσε ἓνα καλάθι μ' αὐγά.

— Ἀνέβα ἐπάνω γερόντισσα, τῆς εἶπε, γιὰ νὰ ξεκουρασθῆς λιγὰκι ἀπ' τὸ δρόμον.

Ἡ γοργὴ δὲν ἐγνώριζε τὸν πρίγκρινα καὶ δέχτηκε μ' ἐυχαρίστησι τὴν πρότασί του.

Ὅταν κἀθησε στὸ ἀμάξι, ὁ διάδοχος γύμισε καὶ τῆς εἶπε:

— Τί ἔχεις μέσα στὸ καλάθι;

— Αὐγά. Τάχα πάει στὴν ἀγορὰ, ἀλλὰ δὲν πούλησα οὔτε ἓνα.

— Ἄν εἶνε φρέσκα, μ' ἀρέσουν πολὺ. Σεχώσέ μου μερικὰ καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας μου.

Ἡ γοργὴ κῦτταξε τὸ σινομηλητὴ τῆς μ' ἀπορία.

— Τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας σας! τοῦ εἶπε. Καὶ τί νὰ τὴν κόμω;

— Ἐ, ποῦ ξέρεῖς; Μπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ. Ἀφροῦ με νὰ πάω μερικὰ αὐγά καὶ θὰ δῆς...

Ὁ πρίγκρινα διὰξέ μερικὰ αὐγά, κ' ἔπειτα ὅταν ἡ γοργὴ κατέβρισε ἀπ' τ' ἀμάξι, τῆς ἔδωσε μὴ λίγα στεφλίνα, πάνω στὴν ὁποία ἴκηχε ἡ εἰκόνα τῆς μητέρας του, τῆς Βασιλισσῆς Βικτωρίας.

— Νὰ ἡ εἰκόνα τῆς μητέρας μου! τῆς εἶπε. Σὰς ἀρέσει!...

Ὁ Ἐδουάρδος Ζ' ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κἀπνισμα καὶ δὲν ἀποχωρίζονταν ποτε τὴν πίπα του.

Μιά μέρα ὅμως ποῦ εἶχε βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ ἔξοχικὸ του κτήμα, στὸ Σάντρυγκραμ, καὶ περπατοῦσε μαζὺ μὲ τὸ σκυλί του, παρατήρησε μὲ λίπη τοῦ πὼς εἶχε ξεχάσει νὰ πάρῃ μαζὺ του καπνὸ.

Πληρώσισε τότε ἓναν ἀπ' τοὺς ἐργάτες τοῦ δρόμου ποῦ δούλευαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ δίνετε λίγον καπνὸ;

— Εὐχαρίστος, ἠρημότατε! ἀποκρίθηκε ἓνας ἀπ' τοὺς ἐργάτες, ὁ ὁποῖος τὸν ἀναγνώρισε. Πάστε ἔσον θέλετε...

Ὁ πρίγκρινα τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προθυμία του κ' ἀπομακρύνθηκε φουδρὸς γιὰτὶ εἶχε νὰ κἀπνίσῃ.

Σὲ λίγες μέρες ὅμως ἔχασσε πάλιν στὴν ἐπαυλὶ του τὴν καπνοθήκη του καὶ ζήτησε λίγον καπνὸ γιὰ νὰ γεμίση τὴν πίπα του ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐργάτη.

Ὁ ἐργάτης τοῦ ἔδωσε κ' αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ προθυμία. Σὲ λίγο δὲ γυρίζοντας σ' ἓνα συνάδελφό του τοῦ εἶπε ἀστεεινόμενος:

— Μπᾶς καὶ μὲ πέσανε γιὰ προμηθευτὴ καπνοῦ τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας;

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως δέχτηκε κατάπληκτος ἐκ μέρους τοῦ πρίγκρινα ὡς δῶρο μιά κωνοσκακούλα, μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ διαδόχου, γιματὴ καπνὸ ἐκλεκτῆς ποιότητος.

Ὁ Φλιμανδὸς ζωγράφος Βαν Ντύκ.

